

Ја као јунак романа

Одлучиш ли се на читање књиге „Орлови рано лете”, већ после прве реченице – све се око тебе заустави. Књига те некако увуче у себе и тако, хтео-не хтео, постајеш део ње. Заправо, један од јунака у њој. Постајеш један од чланова Јованчетове храбре дружине. Почињеш да водиш један сасвим други живот, живот пун авантура, које су у свакодневним обавезама обичном детету онемогућене.

Јованче, Стриц, Лазар Мачак, Николица с приколицом и други постају ти добри другови, које никада не заборављаш. Ту је и девојчица Луња, стална пратња Јованчетове дружине. Не смем заборавити ни пољара Лијана. На први поглед, деци квари забаву, а касније постаје верни дечји савезник.

Натерани смо да, уместо у школском дворишту, забаву потражимо у нашем тајном скровишту, на нашој Тепсији. Можда треба бити захвалан учитељу Паприки. Да није било њега, не бисмо гледали у затворена врата и отворен прозор. Потрчимо и побегнемо, наравно, кроз прозор. Бројне су нас авантуре још више спојиле и од нас направиле другове заувек. Лошег смо се учитеља ослободили, али нас је немилосрдно увукао у своје проблеме свет одраслих. Почео је Други светски рат, а ратови не доносе ником ништа добро, понајмање деци. И ми смо нашли своје место у партизанским активностима. Лијаново добро срце није могло допустити да његови дечаки иду без њега. Једино је остала тужна Луња. У мислима је и она била са нама.

И тако, страница по страница, а онда – крај. Вратиш се у свој свет, време наставља свој пут, а ти осећаш да се нешто с тобом десило. Ниси више исти. Стекао си пријатеље од којих си много тога научио. Детињство ти је обогато неким новим сазнањима, а на теби је да тражиш и друге пријатеље уз које ћеш расти и постати особа налик својим другарима из књига.

Бојана